

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **Služby od A do Z s.r.o.**, IČO 25083571, se sídlem v Praze 5, Okružová 607, zastoupený JUDr. Janem Hofmannem, obecným zmocněncem, adresa pro doručování Praha 1, Týnská 21

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2015, č.j. 42994/15/5200-11434-706502

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2015, č.j. 42994/15/5200-11434-706502, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob) Finančního úřadu pro hl.m. Prahu (dále také jako správce daně), ze dne 19.6.2015, č.j. 4533777/15/2005 – 52524-109098, a ze dne 17.6.2015, č.j. 4533864/15/2005-52524-109098.

2. Dodatečným platebním výměrem ze dne 19.6.2015, č.j. 4533777/15/2005-52524-109098, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2011 do 31.12.2011 byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a podle § 147 a 143 odst. 1 a 3 daňového řádu doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 269.990 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z dodatečně doměřené daně ve výši 53.998 Kč. Dodatečným platebním výměrem ze dne 17.6.2015, č.j. 4533864/15/2005-52524-109098, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2012 do 31.12.2012 byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a podle § 147 a 143 odst. 1 a 3 daňového řádu doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 39.520 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z dodatečně doměřené daně ve výši 7.904 Kč. V odůvodnění platebních výměrů odkázal na zprávu o daňové kontrole ze dne 1.6.2015, č.j. 4243673/15/2005-61564-109884.
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti platebním výměrům zamítl a jako věcně správné je potvrdil. Žalovaný poukázal na povinnost daňového subjektu daň přiznat, a na jeho břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Odkázal na § 92 odst. 3 a odst. 4 a na § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Uvedl, že správce daně požadoval v souladu s ust. § 92 daňového řádu prokázat pouze ty skutečnosti, které daňový subjekt sám tvrdil. Tedy pokud částky 1.421.655,- Kč a 208.100,- Kč uplatnil v základu daně za zdaňovací období roku 2011 a roku 2012 oprávněně, byl povinen takovou skutečnost prokázat. Žalovaný poukázal na výzvy správce daně k prokázání předmětných nákladových položek, tedy že se jednalo o náklad na dosažení a udržení příjmu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce byl vyzýván k prokázání faktického provedení fakturovaných stavebních prací, jejich rozsahu a ceny. Žalovaný zároveň poukázal na pochybnosti správce daně o tom, že žalobcem deklarovaný dodavatel - společnost TRIGA Kolín - stavební práce provedl. Z vlastní evidence správce daně totiž nevyplývalo, že by tato společnost vykonávala ve specifikovaném období podnikatelskou činnost. S ohledem na skutečnost, že daňový subjekt do ukončení daňové kontroly na výzvu správce daně nereagoval, své důkazní břemeno neunesl, tedy jím uplatněné výdaje nelze považovat za prokázané. Ani ve vztahu k trestnímu řízení, v němž vystupoval jako poškozený, žalobce neprokázal, kým byly skutečně předmětné deklarované práce provedeny. Ocítl se tak v důkazní nouzi, neboť neosvědčil, jaký byl skutečný objem předmětných deklarovaných stavebních prací a ani neprokázal, jakou finanční náhradu za deklarované práce ve skutečnosti uhradil. Rozsudek vydaný v trestní věci deklaruje, že Jiří Záleský - jednatel žalobce - byl vydírán, jinak se ovšem rozsudek nezabývá obsahem původních faktur, kdo byl faktickým dodavatelem fakturovaných prací, tj. kým byly faktury vystaveny, kdo fakturované práce skutečně provedl, v jakém rozsahu, a jaká byla jejich hodnota, cena, popřípadě zda byly deklarované práce vůbec provedeny.

4. Žalobce v žalobě namítl, že se stal předmětem úmyslné policejní provokace a v důsledku toho i obětí trestné činnosti příslušníků Policie České republiky. Jednatel žalobce byl donucen odevzdat pachatelům trestné činnosti soukromé dokumenty týkající se jeho účetnictví, ty potom odsouzený G. zničil a nahradil dokumenty zjevně falešnými, které na jeho pokyn vyhotovil společně s ním odsouzený B.. Finanční úřady obou stupňů bazírovaly na tom, že žalobce nepředložil původní originální materiál, tj. v důsledku trestné činnosti zničené daňové doklady, a tím nesplnil svou daňovou povinnost, přitom je nezajímá, proč se tak děje. Správní orgány trvají na to, že původní zničený daňový doklad nelze nahradit prohlášeními (čestnými) a trestním rozsudkem. Je však zřejmé, že práce byla provedena a jsou doložena svědectví řady osob k tomu, že daň z příjmů neměla být doměřována. Není pak možné, aby oběť trestné činnosti, kterou se žalobce stal, nesl ke své tíži úhradu dodatečně doměřené daně pouze a jen z důvodu, že nemohl objektivně doložit originální doklady, které byly trestnou činností příslušníka policie zničeny. Právní argumentaci rozšířil v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě. Tvrdil, že původní faktura plně odpovídala provedeným pracím a byla naprosto v pořádku. Jednatel žalobce na základě výzvy příslušníků policie původní daňové doklady předložil, nemohl předpokládat, že jde o vědomý podvod aktivně činného policisty, a že doklad bude úmyslně zničen a nebude k dispozici pro správce daně. Žalobce za zničení dokladů příslušníkem policie odpovědnost nenese. Původní faktura se přitom nelišila od faktury zfalšované pachatelem trestného činu, pouze zněla na jiného dodavatele. Nemohlo dojít k manipulaci s vlastní daňovou povinností žalobce, přitom skutečnost, že byly práce odvedeny, dokládají i písemná prohlášení představitelů firem odběratelů. Odběratelé potvrzují, že lidé organizovaní B. (řečeným H.) na stavbě opravdu pracovali jako subdodavatelé žalobce. Zároveň bylo potvrzeno, že faktury vystavené subdodavatelem (H.) byly zaplacený. Osoba jménem H. měla plnou moc od společnosti, kterou zastupovala, resp. která také vydala původní fakturu. Správce daně byl povinen přihlídnout k tomu, že žalobce nemohl zabránit výměně faktur, a tedy sám nastalou situaci nezavinil. Pokud správce daně věděl, že původní materiály v podobě legitimních faktur byly zničeny, a přesto svým postupem potvrdil naprostou bezmoc občana proti policejní zvlí, když uložil sankce za neunesení důkazního břemene, jde o tragický pohled na aplikaci zákonů České republiky v praxi.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že u žalobce byla dne 14.5.2014 zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012. Správce daně v souladu s § 92 daňového řádu požadoval prokázat pouze ty skutečnosti, které žalobce sám tvrdil. Tedy, že částky v souhrnné výši 1.421.655,- Kč a 208.100,- Kč, které v průběhu roku 2011 a roku 2012 zaúčtoval na vrub čtu 518.01 - ostatní služby, uplatnil jako daňově účinné náklady oprávněně. Žalobce byl tedy povinen na základě výzvy správce daně prokázat faktické provedení stavebních prací, rovněž tak jejich rozsah i cenu. Žalobce do ukončení daňové kontroly na výzvu správce daně nereagoval, své důkazní břemeno tak neunesl. Vzhledem k tomu, že

žalobce neprokázal, kým byly skutečně stavební práce provedeny, ocitl se v důkazní nouzi z důvodu neosvědčení skutečného objemu předmětných deklarovaných prací, a v této souvislosti pak ani neprokázal, jakou finanční náhradu za deklarované práce skutečně uhradil. Předložené doklady vystavené žalobcem pro jeho odběratele stavebních prací neosvědčují, že tyto služby byly žalobcem přijaty a realizovány deklarovaným subdodavatelem. K žalobcem předloženému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5, sp.zn. 2T 67/2014, ze dne 5.3.2015 dovedl, že předmětný rozsudek dokládá, že pan Záleský byl v souvislosti s funkcí jednatele žalobce vydírán, avšak neřeší se v něm otázka, jaké plnění bylo obsahem původních faktur, kdo byl faktickým dodavatelem, kým byly faktury vystaveny, kdo a v jakém rozsahu fakturované práce skutečně provedl a jaká byla jejich hodnota, eventuálně, zda byly práce vůbec provedeny. Správci daně tak byly žalobcem předloženy fiktivní faktury, přitom již v roce 2012 musely žalobci vzniknout pochybnosti o bezvadnosti těchto dokladů vystavených právě jedním z odsouzených. Takovou pochybnost měl žalobce již v srpnu 2012, kdy výslovně uvedl, že pan H. pro jeho společnost vydal několik faktur, které byly falešné a fiktivní. Pokud přesto takové faktury ponechal ve svém účetnictví, dopustil se v podaných daňových tvrzeních zkreslení jím vykázaných údajů. Ani přes tuto skutečnost neučinil žalobce žádný úkon ve vztahu k deklarovanému dodavateli, konkrétně ke společnosti TRIGA Kolín s.r.o., rovněž tak nerespektoval ust. § 141 odst. 1 daňového řádu, dle kterého měl povinnost podat dodatečné daňové přiznání a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit.

6. V replice doručené soudu dne 18.4.2016 žalobce mj. tvrdil, že kontrolní akce správce daně byla vyvolána neoprávněným chováním policisty, který protiprávně hodlal jednatele žalobce stíhat a chování správce daně bylo proto vůči žalobci cíleně neobjektivní.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 14.5.2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola za zdaňovací období 2011 a 2012. Dne 28.5.2014 byly jednatelkou žalobce mj. předloženy pokladní příjmové doklady č. 12/1 – 12/29, výdajové pokladní doklady č. 11/1 – 11/95, faktury přijaté a přílohy č. 31/1 – 31/65, faktury vydané č. 41/1 – 41/39 včetně příloh, a to včetně faktur vystavených společností TRIGA Kolín. Dne 11.6.2014 provedl správce daně místní šetření v sídle dodavatele žalobce TRIGA Kolín, konstatováno bylo, že se jedná o virtuální sídlo, provozované společností MERIGLOBE ADVISORY HOUSE s.r.o., dle jeho sdělení byla smlouva se společností TRIGA Kolín sjednána v únoru 2010 a vypovězena v roce 2014. Dne 13.8.2014 proběhlo ústní jednání s jednatelkou žalobce A. K., a Ing. A. D. (zástupcem dle plné moci); ze jednání vyplynulo, že jednatelka společnosti neměla povědomí, jakým způsobem byla mezi žalobcem a společností TRIGA Kolín navázána spolupráce. Uvedla, že s danou obchodní společností jednal pan Záleský. Dne 22.8.2014 se dle telefonické dohody

dostavil JUDr. Jan Hofmann, zástupce žalobce. Ačkoliv dle telefonické dohody přislíbil předložit listinné doklady vztahující se k spolupráci se společností TRIGA Kolín, neučinil tak. Dne 23.10.2014 vydal správce daně výzvu k prokázání skutečností pro správné stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2011 a 2012. Správce daně požadoval prokázat provedení fakturovaných pomocných stavebních prací společností, neboť dle jeho zjištění byly původní dodavatelské faktury nacházející se v účetnictví žalobce vyměněny právě za faktury deklarovaného dodavatele - společnosti TRIGA Kolín; tato společnost navíc dle zjištění správce daně v předmětných zdaňovacích obdobích nevykonávala podnikatelskou činnost. Na tuto výzvu nebylo žalobcem relevantním způsobem reagováno. Dne 19.3.2015 proběhlo ústní jednání, na kterém byly předány výsledky kontrolního zjištění jednatelce společnosti a zástupci žalobce. Dne 4.5.2015 bylo správci daně doručeno vyjádření žalobce k výsledkům kontrolního zjištění. V této souvislosti žalobce předložil správci daně rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 2 T 67/2014, s tvrzením, že práce byly ze strany žalobce skutečně provedeny a do nákladů patří, správce daně takovou skutečnost může ověřit porovnáním faktur přijatých a faktur vydaných, z čehož by bylo možné ověřit, že nákladové faktury odpovídají skutečným vykonaným pracím následně zaplaceným odběrateli žalobce. Jednatel firmy byl odsouzenými vydíráním přinucen k tomu, aby faktury, které mu původně vystavil pan H., vyměnil za jiné, které pak zanesl do svého účetnictví. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5.3.2015, sp. zn. 2T 67/2014 se podává, že obžalovaní Z. G., M. B., M. B. a R. B., dílem společně a dílem samostatně spáchali zločin vydírání, přitom poškozeným byl Jiří Záleský. Zločin vydírání byl mj. vztažen i k fiktivně vystaveným fakturám od osoby jménem H. Pachatelé mj. poškozenému tvrdili, že faktury vystavené p. H. jsou falešné, vyžádali od něj tyto faktury a vyměnili je za jiné. To potvrdila jednatelka žalobce A. K., která uvedla, že nově byl na fakturách uveden dodavatel TRIGA, jinak se faktury nelišily. Ve správním spisu jsou pak založena žalobcem předložená čestná prohlášení a potvrzení vystavená odběrateli žalobce, a to společnostmi, PTÁČEK, a.s., Dekonta, a.s., popř. jejich zaměstnanců. Tyto důkazy potvrzují, že žalobce byl smluvním partnerem těchto společností v pozici dodavatele, přitom práce byly prováděny skupinou zaměstnanců, které vedl pan H. Za subdodavatele byla označena společnost PTÁČEK, a.s., společnost RASTR s.r.o. Soud pro úplnost doplňuje, že ve správním spisu je založena i výzva správce daně ze dne 18.9.2015 vydaná v daňovém řízení týkajícím se daně z přidané hodnoty. Správce daně vyzval žalobce k prokázání tvrzení uvedených žalobcem v doplnění odvolání doručeném správci daně dne 20.8.2015. Žalobce byl vyzván, aby jednoznačně identifikoval dodavatelskou společnost, která vystavila originály původních daňových dokladů a práce deklarované na fiktivních daňových dokladech (vystavených společností TRIGA Kolín s.r.o.) fakticky odvedla. Žalobce byl zároveň vyzván mj. k předložení původních daňových dokladů týkajících se provedených prací deklarovaných na fiktivních daňových dokladech, k předložení úhrady původních daňových dokladů za provedené práce, smlouvy o dílo, objednávky, dodací listy,

předávací protokoly, záznamy komunikace a k jednoznačné identifikaci společnosti TRIOSTAV spol. s r.o. (za tuto společnost měl dle žalobce jednat výše jmenovaný H.).

8. Při jednání soudu účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích i na jejich dosavadní skutkové a právní argumentaci. Žalobce uvedl, že původní faktury byly vystaveny společností TRIOSTAV, žalobce nikdy ani ve vztahu k činnosti této společnosti nemohl vědět o podvodném jednání ze strany pachatelů trestné činnosti, práce byly jednoznačně žalobcem, resp. jeho subdodavatelem provedeny. Žalobce opět namítl, že nemůže nést důsledky trestné činnosti. Původní faktury nemůže s ohledem na prokázanou trestnou činnost vůči Jiřímu Záleskému předložit. Žalobce doplnil, že příslušníci policie nepřipustným způsobem zasahovali do daňového řízení a instruovali pracovníky správce daně, jak mají postupovat.
9. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
11. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.
12. V předmětné věci není sporu o tom, že doklady vystavené společností TRIGA Kolín s.r.o., které žalobce zahrnul do svého účetnictví a následně také do vykázaného základu daně z příjmů právnických osob ve zdaňovacích obdobích roku 2011 a 2012, byly doklady fiktivními. Takovou skutečnost konstatoval správce daně již ve výzvě ze dne 23.10.2014 k prokázání skutečností pro správné stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2011 a 2012. Správce daně pak s ohledem na

důkazní povinnost daňového subjektu ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu důvodně po žalobci požadoval prokázání provedení fakturovaných stavebních prací žalobcem, resp. jeho subdodavatelem. Správce daně prokázal ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu skutečnosti vyvracející věrohodnost účetních záznamů uplatněných žalobcem, bylo pak na žalobci, aby prokázal, že se skutečnost, o které bylo účtováno, fakticky udála. Žalobce však žádné konkrétní důkazy, které by takovou skutečnost prokázaly, nepředložil. Žalobcem předložené faktury zjevně nebyly vystaveny tím, kdo pro žalobce subdodavatelské stavební práce provedl, nemůže tedy vůbec na jejich základě přicházet do úvahy závěr o prokázání výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce tak byl povinen uvést takový skutkový stav, ke kterému by se vůbec mohla upnout jeho povinnost hodnověrně prokázat skutečnosti pro správné stanovení daně. Žalobce však ucelenou skutkovou verzi, tedy jaké konkrétní práce a kým byly skutečně provedeny, správci daně nenabídl, logicky tedy ani nepředložil konkrétní důkazy k prokázání existence jím uplatněných vynaložených nákladů na udržení příjmů. Žalobce byl správcem daně (výzvou ze dne 23.10.2014) vyzván k prokázání faktického provedení fakturovaných prací, jejich ceny a rozsahu, kdo konkrétně práce vykonával a s kým žalobce jednal, relevantní důkazy však na základě této výzvy nepředložil. Pokud tedy správce daně žalobcem uplatněné náklady neuznal a daň z příjmů za předmětná zdaňovací období žalobci doměřil, postupoval v souladu s daňovým řádem. Pokud žalobce tvrdil, že práce byly provedeny, nesvědčí tato okolnost o tom, že práce byly provedeny konkrétním subdodavatelem žalobce v jím tvrzeném rozsahu za konkrétní cenu. Pokud žalobce navrhoval porovnání nákladových faktur se skutečným objemem prací následně fakturovaných odběratelům žalobce, pak by byl prokázán právě objem práce vykonaný žalobcem pro jeho odběratele, nikoliv již to, že tyto práce byly provedeny ze strany žalobce subdodavatelsky, resp. konkrétním subdodavatelem za žalobcem deklarovanou cenu. Označil-li žalobce k důkazu čestná prohlášení, je z nich patrné, že část prací byla vykonávána ze strany žalobce i za pomoci skupiny pracovníků vedených p. H. (lze uvažovat, že tedy subdodavatelsky), ani v nejmenším však není prokázáno, kdo konkrétně, v jakém rozsahu a za jakou cenu subdodavatelské práce odvedl. Je zřejmé, že žalobce se ocitl v důkazní nouzi, důsledkem neunesení důkazního břemene je pak pro žalobce negativní výsledek daňového řízení. Je pochopitelné, že žalobce odkazoval na rozsudek v trestní věci ve vztahu k absenci původně existujících faktur, nicméně bez dalšího tato žalobcem odkazovaná skutečnost v daňovém řízení obstát nemohla. Pokud žalobce tvrdil, že původní faktury byly v důsledku trestné činnosti zničeny, mohl nabídnout jiné důkazy, které by prokázaly, že obchodní transakce mezi žalobcem a jeho skutečným subdodavatelem proběhla (např. smlouvami se skutečným subdodavatelem uzavřenými, obchodní korespondencí s ním, důkazy o provedených platbách apod.). Takové důkazy žalobcem předloženy nebyly, ačkoliv k tomu byl žalobce správcem daně vyzván. Správce daně i žalovaný v odvolacím řízení pak mohli zohlednit fakt spáchaného trestného činu pouze v případě, kdy by žalobce zároveň

tvrzením reálného skutkového stavu a předložením relevantních důkazů splnil povinnost tvrzení a povinnost důkazní ve vztahu k jím deklarovaným nákladům na udržení příjmu. Takový stav nenastal, neunesení důkazního břemene žalobcem pak odpovídají žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce daně. Není důvodné tvrzení žalobce, že správní orgány nerespektovaly závěry rozsudku v trestní věci. Žalobci byl dán prostor pro tvrzení a prokázání relevantních skutečností, které by mohly konkurovat faktu výměny a následného odcizení původních účetních dokladů. Žalobce takový prosto nevyužil, negativní výsledek daňového řízení je tedy v tomto směru fakticky způsoben nepředložením (a pravděpodobně neexistencí) trestnou činností nedotčené dokumentace osvědčující vztah mezi žalobcem a jeho subdodavatelem, nikoliv, jak uvádí žalobce, trváním správce daně na předložení v důsledku trestné činnosti neexistujících daňových dokladů. Ingerence orgánů policie do průběhu daňového řízení byla namítnuta až v replice doručené soudu dne 18.4.2016, resp. při jednání dne 15.2.2018, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby, soud se jí proto ve smyslu § 71 odst. 1 s.ř.s. věcně nezabýval. Pro úplnost lze doplnit, že žalobcovo tvrzení ničeho nemění na kontrolních zjištěních správce daně a na faktu, že žalobce důkazní břemeno neunesl.

13. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2018

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu